

Errata

je příbuzným Bušků. Větev, která přežila až do těchhle dnů. Kdo jiný by měl Meč u sebe mít než pokračovatel rodu...

Konečně se v šeru trochu rozkoukali a najednou ji uviděli. Vykukovala zpoza jednoho z trámů, které podepíraly vysoký krov. Byla oblečená do zelenkavých šatů podšitých další látkou, která barvou připomínala červánky, a vlasy měla složitě vyčesané, ozdobené vínkem s perlami, které byly stejné jako ty, které zdobily její šaty. Sice jí z nich teď trčela stébla slámy, ale přesto bylo jasné, že se dívají na šlechtičnu... navíc na šlechtičnu, která se opravdu až nápadně podobala Anežce... Teda pokud si z nich všech někdo jen tak neutahuje. Jakub si byl ale čím dál tím jistější, že tohle není vtip. Že okolo Anežky se zase děje něco moc divného. A když kolem Anežky, tak dost možná i kolem samotného meče.

Anežka na dívku, která vypadala maličko vyjukaně, přátelsky mávla.

„Pojď sem. Neboj. To jsou kámoši,“ řekla vesele, ale druhá zrzka se na ni dívala dost nechápavě.

„Musíš mluvit pořádně,“ řekl Jakub trošku důležitějším tónem, než bylo třeba. Pak se otočil k šlechtičně za trámem. „Jste přátelé. Přicházíme v míru.“

Anežka protočila oči, ale musela uznat, že Jakub se nejspíš do Františčina slovníku přesně trefil. Vystoupila totiž zpoza trámu, přihladila si účes i sukni a zářivě se na něj usmála.

„Jsi asi učenec, že hovoříš stejně jako moudří muži, kteří často navštěvují mého otce,“ řekla vážně.

Anežka s Péťou vyprskli. Učenec! To je fakt pecka! Jakub je probodl pohledem a bledinká, vílu připomínající dívka se už zase tvářila nechápavě.

„Omluvte je, slečno,“ řekl Jakub a na okamžik se zdálo, že snad vystříhne poklonu jak z historického filmu. „Nevyznají se ve vašich časech.“

Dívka popošla ještě kousek směrem k vratům od stodoly a bledé podzimní sluníčko jí dopadlo na tvář a na vlasy barvy mědi. Oba kluci na ni zírali pomalu s otevřenými pusami. Rozhodně se